

HÃY ĐÓN NHẬN CON

Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình không có Đấng, không theo Đấng Chúa cũng không theo Đấng Phật, chỉ theo ông bà tiên. Vì thế, khi ngẫm lại bản thân tôi thấy thật phẫn nộ vào Đấng Thiên Chúa, tôi đã đứng ý mà không chút e dè. Bà mẹ tôi cũng không có gì phẫn nộ. Khi tôi thưa chuyện với mẹ, bà chỉ bảo: "Con hãy tu dưỡng đức hạnh, mẹ tin ở con". Bản thân tôi, tôi chỉ nghĩ đã lấy chồng thì phải theo chồng.

Tôi bắt đầu đăng ký vào học lớp Giáo Lý Đấng Tông Đấng DCCT KĐ Đấng Sài-gòn. Khái niệm về Đấng lúc đó của tôi chỉ là phải đi Lễ Nhà Thờ vào Chúa Nhật. Tôi đến lớp học để được nhận ba buổi. Mặc dù, thành thật mà nói, tôi không quan tâm đến những bài Giáo Lý trên lớp; tôi chỉ lo tính toán bài để mau chóng được kết thúc khóa học. Tôi không hề đến dự buổi Lễ nào ở Nhà Thờ, cho dù bạn trai tôi luôn sẵn sàng đưa tôi đi. Suốt cả ngày làm việc mệt mỏi, tôi chỉ mong sớm được về nhà nghỉ ngơi, tìm tìm đi vòng vòng dạo phố, Chúa Nhật thì ngồi đọc truyện bù đắp lại cảm giác thiếu hụt... Thú thật, tôi sợ cái không khí nghiêm trang nghiêm túc trong Nhà Thờ.

Những rồi đến một ngày, cô bạn ngồi cạnh tôi trong lớp học Giáo Lý báo tin Chúa Nhật tôi sẽ là ngày cô sẽ lãnh nhận Bí Tích Thánh Thể, sẽ chính thức gia nhập vào Ngôi Nhà Giáo Hội Công Giáo, chính thức được nhận là con của Chúa. Cô sẽ đã tha thiết mời tôi đến dự Lễ, tôi đã từ chối ngay với lý do có việc bận đúng vào Chúa Nhật. Năm nay hoàn toàn không có kết quả, cô ta chuyển sang... "hừ đồ" tôi: "Nếu bạn không đến dự Lễ ít nhất một lần trong khóa học, thì đến xin Thánh Thể của bạn sẽ không được các cha chấp nhận đâu !"

Thật là tôi đành phải bậm bực đến nỗi vì tôi hăm dọa nhiều hơn là sẽ thành khẩn. Bị cuốn vào hội trường trên sân thỏ của Giáo Xứ đầy kín người, tôi cảm thấy lúng túng, lo sợ, cảm thấy lớp học giáo lý như những người xa lạ. Tôi nép vào một góc và quan sát những người xung quanh... chờ đợi... Không biết phải làm gì... Mọi người hình như cũng đang chờ đợi... Không ai chú ý đến tôi... Tôi lấy lại được bình tĩnh, hơi yên tâm...

Và rồi Thánh Lễ cũng được cử hành, những tà áo dài, những người nọ nùng linh, những bài Thánh Ca vang lên thật trang nghiêm, thật hùng hồn... Đấng là thánh! Mọi người cùng hát, mọi người cùng đáp lại lời cha chủ tế. Tôi cũng làm dấu Thánh Giá, cũng đáp lại lời Cha, những thánh lễ thay, tôi không còn thấy ngừng khi làm dấu Thánh Giá nữa, không còn lí nhí đáp lại mà rất tin. Hình như những câu hỏi, những câu trả lời đã có sẵn trong tôi từ lâu lắm rồi vậy, và tôi thật sự hạnh phúc khi bước ra bên ngoài.

Sau buổi Lễ, tôi tìm cách đi sớm ngay cho mình một tấm áo dài trang nghiêm, tôi nôn nóng đến nỗi ngay

hôm c, tôi trông chờ đến ngày mình được c R a T i. Tôi bắt đầu đưa ra nhiều câu hỏi hỏi h n v Chúa và b n trai tôi. Thậm chí, tôi còn đến nhà sách để tìm mua những quyển vi t v Chúa, v Giáo H i. Càng đ c, tôi càng cảm thấy nh có một số c m nh vô hình nào đó níu kéo tôi h n n a !

Cho đến ngày hôm nay, khi tôi nghĩ về t l i nh ng đi u này, khi mà cha đ y m t tu n n a tôi số nh n Bí Tích Thánh T y, tôi không thể hi u n i số c m nh đó đ n t đâu, có l t Thiên Chúa.

Vâng, chính Chúa đã ban cho tôi một niềm tin, một sự bình an n i tâm h n, chính Chúa mu n đón nh n tôi, nh n l y cu c s ng c a tôi nên Ngài đã đ n v i tôi, đã cho tôi niềm h nh phúc tuy t v i.

Chúa i ! Xin Chúa hãy đón nh n con nh m t đ a con cu a Ngài, ngàn đ i và mãi mãi v sau.

Tê-rê-xa NGUY N HU NH THANH TH O
